

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **M. B.** skazanej z art. 76 § 1 k.k.s. i innych,
po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2022 r. w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału
stron w trybie art. 532 § 3 k.p.k.

wniosku obrońcy skazanej w przedmiocie wstrzymania wykonania wyroku Sądu
Apelacyjnego w Lublinie z dnia 9 czerwca 2022 r. sygn. II AKa 18/22,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 27 października 2021 r.
sygn. II K 80/20,
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

**nie uwzględnić wniosku i odmówić wstrzymania wykonania
zaskarżonego kasacją wyroku.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 27 października 2021 r.,
sygn. II K 80/20, oskarżona M. B., została uznana za winną następujących
przestępstw:

- w pkt I wyroku – z art. 76 § 1 k.k.s. w zb. z art. 61 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2
k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s., w zw. z art. 6 § 2
k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s., i za ten czyn, na podstawie art. 76 § 1 k.k.s. w zw. z
art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. w zw. z art. 2
§ 2 k.k.s. sąd wymierzył jej karę 1 roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia
wolności oraz karę grzywny w wysokości 500 (pięciuset) stawek dziennych,
ustalając wysokość jednej stawki na 100 (sto) złotych, zaś na podstawie art. 33 § 1

k.k.s. sąd ten orzekł środek karny ściągnięcia równowartości pieniężnej korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa w kwocie 813 212,68 (osiemset trzynaście tysięcy dwieście dwanaście 68/100) złotych;

- w pkt II wyroku - z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s., i za ten czyn na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 8 § 1 k.k.s. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. sąd wymierzył jej karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. orzekł karę grzywny w wysokości 500 (pięciuset) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 100 (sto) złotych; zaś na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonej zakaz prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie transportu na okres 2 (dwóch) lat, a nadto, na podstawie art. 45 § 1 k.k. sąd ten orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia tego przestępstwa w wysokości 813 212,68 (osiemset trzynaście tysięcy dwieście dwanaście 68/100) złotych;

- w pkt IV wyroku – z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 61 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s., i za ten czyn na podstawie art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w w. z art. 2 § 2 k.k.s., sąd wymierzył jej karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 100 (sto) złotych, zaś na podstawie

art. 33 § 1 k.k.s. orzekł środek karny ściągnięcia równowartości pieniężnej korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa w kwocie 295 600,96 (dwieście dziewięćdziesiąt pięć tysięcy sześćset 96/100) złotych;

- w pkt V wyroku – z art. 56 § 2 k.k.s. w zb. z art. 61 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s. (pkt IV części wstępnej wyroku) oraz art. 56 § 2 k.k.s. w zb. z art. 61 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s. (pkt V części wstępnej wyroku), i za te czyny na podstawie art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 3 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. sąd wymierzył jej karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 100 (sto) złotych, a

także na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. orzekł środek karny ściągnięcia równowartości pieniężnej korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa, o którym mowa w pkt IV części wstępnej wyroku w kwocie 35 714 (trzydzieści pięć tysięcy siedemset czternaście) złotych, a nadto na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. orzekł środek karny ściągnięcia równowartości pieniężnej korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa, o którym mowa w pkt IV części wstępnej wyroku w kwocie 60 603 (sześćdziesiąt tysięcy sześćset trzy) złotych.

Ponadto, sąd I instancji w pkt III wyroku, na podstawie art. 8 § 2 i 3 k.k.s., stwierdził, iż wykonaniu jako surowsze podlegają kary wymierzone w pkt II wyroku, zaś w pkt VI na podstawie art. 39 § 2 k.k.s. w zw. z art. 39 § 1 k.k.s. w zw. z art. 40 § 1 k.k. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. w zw. z art. 85 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 4 § 1 k.k., połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonej M. B. w punktach II, IV i V wyroku i orzekł karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 5 (pięciu) lat próby. Sąd I instancji orzekł także w punkcie VII swojego wyroku, na podstawie art. 39 § 2 k.k.s. w zw. z art. 39 § 1 k.k.s. w zw. z art. 40 § 1 k.k.s. w zw. z art. 85 k.k. i art. 86 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. o połączeniu kar grzywny orzeczonych wobec ww. w punktach II, IV i V wyroku i wymierzył jej łączną karę grzywny w wysokości 600 (sześciuset) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (stu) złotych. W punkcie VIII, sąd zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 12 300 złotych tytułem opłaty.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez prokuratora oraz obrońcę oskarżonego, Sąd Apelacyjny w Lublinie wyrokiem z dnia 9 czerwca 2022 r. sygn. II AKa 18/22, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że (pkt I wyroku):

1. uchylił rozstrzygnięcia wydane na podstawie art. 42 § 2 k.k. i art. 45 § 1 k.k. odnoszące się do czynu przypisanego oskarżonej w pkt. II,
2. ustalił, że orzeczony na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. środek karny ściągnięcia równowartości pieniężnej korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa przypisanego jej w pkt. I dotyczy kwoty 421 294,72 złotych, a nadto przyjął, że rozstrzygnięcia o środkach karnych wydane na podstawie art. 33 § 1 k.k.s.

za czyny przypisane w pkt. I, III, IV i V dotyczą dotychczas nieuiszczonych należności publicznoprawnych,

3. za podstawę prawną warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej pozbawienia wolności przyjmuje przepisy art. 69 § 1 i 2 k.k., 70 § 2 k.k. i art. 69 § 3 k.k., w brzmieniu sprzed nowelizacji wprowadzonej ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2015, poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. a nadto na podstawie art. 73 § 2 k.k. ww. brzmieniu oddaje oskarżoną w okresie próby pod dozór kuratora.

W pozostałej części, zaskarżony wyrok sąd II instancji utrzymał w mocy (pkt II wyroku) oraz zwolnił oskarżoną od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i ustalił, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa (pkt III wyroku).

Od tego rozstrzygnięcia kasację wywiódł obrońca skazanej, zarzucając zaskarżonemu wyrokowi obrazę art. 439 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 33 §1 k.k.s. w zw. z art. 33 § 6 k.k.s. i inne. W wymienionej kasacji, obrońca skazanej zawarł wniosek

o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

W odpowiedzi na kasację, prokurator wniósł o jej nieuwzględnienie jako oczywiście bezzasadnej oraz nieuwzględnienie wniosku o wstrzymanie wykonania wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy okazał się bezzasadny.

Na wstępie zauważyć należy, iż na mocy art. 532 § 1 k.p.k., w przypadku wniesienia kasacji, Sąd Najwyższy w istocie dysponuje możliwością wstrzymania wykonania zaskarżonego tym środkiem orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od ewentualnego rozstrzygnięcia kasacji. Przywołana powyżej regulacja procesowa nie formułuje przesłanek, od których uzależnione jest wstrzymanie wykonalności zaskarżonego kasacją orzeczenia przez Sąd Najwyższy. Mając jednocześnie na uwadze wynikającą z art. 9 k.k.w. zasadę niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, stwierdzić należy, iż możliwość, o której

mowa w art. 532 § 1 k.p.k., odnosi się do okoliczności o charakterze absolutnie wyjątkowym.

Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela pogląd wyrażony w orzecznictwie, w zakresie możliwości wstrzymania wykonalności prawomocnego orzeczenia, w którego świetle: „wstrzymanie wykonalności prawomocnego orzeczenia ze względu na swoją wyjątkowość powinno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne i w zasadzie nieodwracalne następstwa” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2022 r. sygn. V KK 130/22, LEX nr: 3385759; podobnie: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2020 r., sygn. III KK 5/20, LEX: 3176621; postanowienie Sądu Najwyższego z 18 listopada 2003 r., sygn. IV KK 347/03, LEX: 152097). Tego rodzaju następstwo może zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza kasacji, nakazuje przewidywać ewentualność jej przyszłego uwzględnienia. Sąd Najwyższy nadto zauważa, iż nadzwyczajny charakter kasacji i związane z nim skutki procesowe zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. prowadzą do wniosku, że wstrzymanie wykonania orzeczenia może nastąpić wówczas, kiedy ewentualność uwzględnienia kasacji jawi się jako wysoce prawdopodobna.

Analiza materiałów postępowania oraz uzasadnienia wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia zawartego w kasacji obrońcy skazanej M. B. – nie przesądzając w tym miejscu w żadnej mierze końcowej oceny zasadności wniesionej kasacji – w ocenie Sądu Najwyższego w niniejszym składzie, nie prowadzi do stwierdzenia okoliczności, które uzasadniałyby wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.